

ISBN 978-966-2669-11-4

9 789662 669114 >

СЛОВО *Просвіти*
Без мови немає нації!

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ТИЖНЕВИК

Засновник: Всеукраїнське товариство «Просвіта»
імені Тараса Шевченка

Реєстраційне свідоцтво КВ № 4066 від 02.03.2000 р.

Передплатний індекс — 30617

Головний редактор тижневика
і керівник проекту
«Бібліотека «Слова Просвіти» —
Любов ГОЛОТА

Адреса редакції: вул. Хрещатик, 10-Б, м. Київ, 01001.
Тел./факс: (+38044) 278-01-30
E-mail: slovo_prosvity@ukr.net
Web: slovoprosvity.org

ЄВГЕН ДУДАР

ІУДНИ ГРІШ

Євген Дудар

ІУДИН ГРІШ

Київ
Український пріоритет
2012

УКРАЇНЦІ МОЇ, УКРАЇНЦІ...

ББК 66.2(4УКР)

Дудар Євген

ДЗ7 Іудин гріш / Євген Дудар. —
К.: Укр. пріоритет, 2012. — 32 с.
(Бібліотека «Слова Просвіти» ; кн. 8).

ISBN 978-966-2669-28-2

До восьмої книжки з серії «Бібліотека «Слова Просвіти» увійшли найновіші «Хроніки хутора «Мозамбік», памфлет та інші гострі й проникливі твори найпопулярнішого українського гумориста й сатирика Євгена Дударя.

Віriamo, що слово цього видатного письменника не залишить Вас байдужим, шановний читачу, і Ви долучитеся до передплатників тижневика «Слова Просвіти», де ша-нується й дошкульне слово Євгена Дударя.

Упорядники серії Любов Голота, Євген Букет.

© Редакція тижневика «Слова Просвіти», 2012.

Боже! Боже! Боже! Які ми демократи! Які ми гуманісти! Які ми людолюби! Які філантропи?..

Це ж який інший народ зміг би, тікаючи з палаючої тюрми, винести на своїй покатованій спині тих, хто його в цю тюрму заганяв, тих, хто його у цій тюрмі неволив, тих хто його у цій тюрмі катував? Лише ми, українці, здатні на таку суперфілантропію.

І ми не лише винесли. Ми занесли усіх цих шубравців до своєї хати, впустили їх у найкращі світлиці, виділили їм найкращі місця. Годуємо, поїмо, розважаємо, пошановуємо їхні «подвиги», глаголимо з ними лише на «общепонятном», бо, не дай, Боже, не так «поймут». І в головах наших, демократичних, лише одна думка, і в душах наших, гуманних, лише один трепет хоча б не образити.

Ну плюне нам, по-хамськи, у вічі — обітремося. Чей же не вдарив.

Ну вліпить знічев'я по шиї, — почухаємося. Чей же не вбив.

Ну придушать одного-двох у куточку — поспівчуваємо. Чей же не всіх.

Ну виповзуть кривавими колонами на вулиці, слинявими пиками на екрани телевізорів, брудними опусами на шпальти бульварних листків. Оплюють нашу історію, наші святині, нас із вами. Знову поспівчуваємо: чей же хворі. Та й не будемо ми їх розстрілювати, як вони нас. Не дикуні ж ми, щоб зуба за зуба, око за око. У центрі Європи живемо. Християнську мудрість сповідуємо: «Коли хтось у тебе каменем, ти в нього — хлібом...» І уступаємося помаленьку зі світлиці у сіни. Щоб п'яним шубравцям очі не муляти, своєю мовою їх не дражнити...

Сидимо у сінях. Тішимося, що на волі. Що маємо власну хату. Що жили у тій хаті наші славні предки, а ми їх достойні нащадки. І тримаємо напоготові відра з водою. Бо із світлиці пахне смаленим. П'яні шубравці із вогнем граються. На всі заставки репетують, що з нами їм наша хата не подобається. Що ми «бандіти» і нас «нада под суд». Що ми, вічно катовані і визискувані ними, ще маємо перед ними за щось там вибачатися...

Та будь-який інший народ показав би цим поганцям на двері. І виставив би далеко-далеко...

Але ми — не такі. Ми, якщо треба, то і сіни їм уступимо. Самі ж переберемося у сарайчик, або ж під повітку. Усе ж таки на своєму рідному подвір'ї, під рідним небом... Бо ми демократи, ми гуманісти... Ми суперфілантропи...

Боже! Боже! Боже!

Прости мені, мати-Україно! Я гордий з того, що є маленьким сином твого великого народу. Але інколи мені так важко! Інколи мені так хочеться стати великим сином маленького чеченського народу!

Прости мені, Господи! Я тішуся, що Ти сотворив мене християнином. Але інколи мені так хочеться стати мусульманином... Ні, ні! Не для того, щоб шаронівсько-бушівсько-путінські політичні путани ліпили мені ярлик «терориста». І не для того, щоб «око за око і зуба за зуба». А для того, щоб гідно і достойно дати по зубах будь-якому зайді, що у моїй хаті своїм хамством нагло і безкарно витоптує мою душу.

ДО БАТЬКА

І СПОВІДЬ, І МОЛІТВА

Отче наш праведний, Тарасе! Наша слава і совісте наша! Уже вільноукраїнствуємо. Уже гопакуємо в незалежній державі. Бо вже «...од молдаванина до фіна», слава Богу, репнуло. Правда, фінові поталанило ще «на заре». А от бідний молдаванин досі не може виборсатися з обіймів «освободителя».

Та й нам, Батьку, нелегко. На шляхах довгої і тернистої історії ми розгубили лицарів. Натомість рабів наплодили. Що звикли скнидіти в пропліснявілому імперському хліві. Що звикли відчувати на своїй шії ярмо. Що звикли облизуватися, коли їм плюють у вічі. І цілувати руку, яка їм сучить дулю. Їх душить чисте повітря свободи. Вони знову прагнуть тухлятини московського Кремля.

Раб, Батьку, є раб. А маємо рабів усякого Ґатунку. Від академіка до свинопаса. І раб з головою академіка ще рабіший раб, ніж раб з головою свинопаса. Бо раб-свинопас такого свинства не накоїть, як раб-академік.

Та позоставимо, Батьку, рабів. На осуд нащадкам їхнім.

Кинемо оком на бунтарів наших. Вони у нас, Батьку, як багатократерні вулкани. Ніколи не знаєш, у який бік вибухне. А потім булькають. Самі у собі. У тому бульканні гублять енергію та силу. І, вибулькавшись, згасають.

Отак, Батьку, гріхопадаємо потрохи. Ще й не встигнувши стати праведниками.

Вряди-годи киваємо на якийсь, нібито небесний, святий народ. А правду в очі самі собі й тому народові сказати не сміємо.

Що ти, народе, не такий уже й святий і не такий небесний.

Що ж ти виплоджуєш зі свого лона і отих поганців. Які зрікаються тебе у найскрутнішу годину. Які готові будь-якому зайді продати свою шкіру, аби не називатися твоїм іменем. Які готові вивчити і мавпячу мову, аби не говорити своєю. Які готові топтати твої святині, нищити твою історію, вбивати твою пам'ять, аби не нагадували їм, що ростуть із твого коріння.

Сам нарікаєш їх манкуртами, безбатченками, безрідними Іванами. І сам терпиш їх на своїй шиї. Годуєш і лелієш.

Воювати найстрашнішого ворога не страшно. Страшно визволяти раба. Отого ницого холоуя, який не хоче волі. Бо завтра він стане твоїм ворогом. Найзапеклішим. І, як проклятий Каїн, вдарить у спину.

То коли ти, народе, стонадцять разів навчений отими каїнами, перестанеш бути таким довірливим і таким байдужим до своєї долі?!

Молюся, Батьку, до Тебе, Молюся до Господа всемогутнього. Молюся до усіх природних і надприродних сил:

Дайте нашому народові гордості і самоповаги!

Бо поважати інших ми вміємо. Так ревно і так запопадливо, що в тій запопадливості топимо свою честь і своє достоїнство.

Дайте кебети люду нашому відчуті себе господарем у домі своєму. Бо отой вічний наймит, що причаївся у ньому, ще гірше споганить долю і навіки погубить волю!

Знизпошліть якогось убивчого фунгіциду на всяку погань, що обсіла нашу землю.

На шашелів чиновних і причиновних, які сидять в адміністративних норах і точать усе, що потрапляє під їхні ненажерливі зуби.

На чужинецьку саранчу, яка сидить на нашому дереві, об'їдає його і його ж поганить.

На отаких «повзучих», які слюнявлять: «Пушай собі Галіція йде до Румунії чи до Польщі, а ми рачки поповзем на схід, до Росії... « У якому напрямку вони б не повзли.

Знизпошліть розуму дурням, які плачуть про «обірвані контакти».

Знизпошліть контактів пришелепкуватим, що один одному рвуть чуби. За владу, за булаву, за релігію.

Знизпошліть величезну ковбасу. Тому, хто постійно плаче за ковбасою. Та таку величезну, щоб почав їсти сьогодні, а закінчив аж у царстві небесному.

Знизпошліть царство комунізму! Тому, хто за ним плаче Але на окремо взятому острові. З колючим дротом. Щоб воно не потерпіло від «дурного впливання запада».

Знизпошліть цілющого прозрівального духу тим, хто його втратив!

Прозріння тим, хто ще може прозріти!

Громадського позову тим, хто ще остаточно не оглух серцем! Бо Україна, як збезчещена москалем покритка, зі своїм дитям-народом на своїй же землі терпить голод і холод, наругу і кпини, а лицарі, яким належить її врятувати, ніяк не домовляться, кому з них пицалі нести, а кому козацтво вести.

Знизпошли, отче наш праведний, Тарасе, на землю нашу знедолену справжніх Лицарів! Знизпошли!

СМЕРДЮЧА «ОТРЫЖКА» ІМПЕРСЬКОГО «ЗЛОВОНІЯ» (ХРОНІКИ ХУТОРА «МОЗАМБІК»)

*«Русский язык — инструмент
нашего влияния».*

Сергей Лавров.

*«Я наплевала бы в морды тем,
кто мой русский язык делает
оружием для ликвидации
национальной независимости
Литвы, Эстонии, Украины».*

Валерия Новодворская.

В цей день, коли у «верховному общаку» українців «развелі, как котят», у джунглях Європи, на хуторі «Мозамбік», оцінювали «красоту ігри»...

Правду кажучи, тієї «красоти» там було рівно стільки, як в оголеного мавп'ячого заду — естетики. Поляпали у злочинні долоні, якими «тиснули» за себе і «за того члена». Отой, якого люди називають «Семафор», «Хайль Гітлер», ще не висохлими від поту пальцями показав «роги перемоги». Мутованим фальцетом прокричав осанну «професіоналам» і кинув черговий плівок в опозицію. «Язиковед» з провокаторським, перекошеним ненавистю до «мови,» «ліцом,» проінтерв'ював свої філологічно-патологічні «мненія». І «отригнул» ксенофобське зловоніє на адресу «галіцкаго діалекта». Вожак фракції своїм звичним фарисейським мимренням вже виплітав перспективу «второго государственного». Міні-Адам, який проводив «макрооперацію», зі своїм партійним «Євмногопуд'єм» раділи вдало проведеному ударові по «на-

ціоналістах» — комуністи завжди були послідовними... У зраді національних інтересів України. Так звані «народники» недотумкали за інтереси, якого народу вони проголосували. А «тушки», як «тушки». Відробили Іудин гріш. І заспокоїлися. Їм все одно, що «гроші», що «деньгі»...

Отака «красота». Такий її морально-етичний зріз. Отака «законність» законодавчих злочинців...

Після ейфорії з «Євро»... Президент радісно заявив: «Європейці переконалися, що в Україні нема ксенофобії...»

Це правда і... неправда. Нема у нас ненависті до чужинців. Але розкошує в Україні фобія догори дригом. Чужинці, які всілися на нашій спині, їхні наймити, ненавидять українців, нашу мову, культуру, історію... І роблять усе, аби витоптати нашу національну душу, спровокувати ненависть між людьми...

І тут виникає тривога. Або Президент незалежної Української Держави В. Ф. Янукович недобачає і недочуває. Або ж фобії до титульної нації, і самої нації, він, як і його «семафор» Чечетов, категорично не визнає. Інакше оті провокатори табачники, болдерєви, кивалови, колісниченки, інші знахабнілі «... ови» та «... енки» не сиділи б в уряді, у парламенті, а давно були б видворені з України...

Стосовно загальної ситуації на самому хуторі «Мозамбік». Як і скрізь у джунглях Європи — глобалізація і стабілізація. Глобалізація «донецької» чинодральної глупості і стабілізація злочинної підлості. Але... як і всі оптимісти, надіємося на краще.

А ще... Оскільки закілось на нову Конституцію, лунають заклики надсилати свої пропозиції, то Ваня Молдаван, Вітя Царапкін та Ізя Чачкес склали «Новий гімн на старий лад»... Ні, ні... Ми за те, щоб державним гімном в Україні був один: «Ще не вмерла України, ні слава, ні воля»... Але може статися, що захочуть і регіональних...

Бо отой «парламентарій» з царком в голові вже колись натякав на «возврате»...

Нехай би співали. Хоч мелодію свою відчували. Як ото зараз у «старшого родича»...

Ще одна заувага. Текст гімну підтриманий всією громадськістю хутора «Мозамбік» окрім буфетниці Клавки, яка визнає лише гімн «Союз нерушимый»... Отже:

«ЖИВИ, УКРАЇНО!»

(Новий гімн на старий лад для тих,
хто прагне усе повернути назад)

*Живи, Україно! Прекрасна і сильна.
«Союз», слава Богу, давно околів.
То будь, рідна нене, навіки вже вільна
Від зайд чужинецьких й «братків-москалів».
Нам завжди у битвах за волю народу
Стояв на заваді змосковщений зброд,
Душив ними Ленін вкраїнську свободу,
І Сталін спирався на цих же заброд.
Їх ниці нащадки жирують ще й нині
На кров'ю просяклій вкраїнській землі,
І нову петлю сучать знов Україні,
І лижуть гузицю сатрапу в кремлі.
Живи, мій народе! Поздохнуть лакузи
І кане у Лету поріддя Іуд,
Єднайся лише в рівноправні союзи,
Де воля в пошані, людина і труд.
Бо прийде та праведна, судна година
На всіх відщепенців, плюгавий їх рід,
Ізтрусить цю погань із плеч Україна,
І ступить в очищений правдою світ!*

ЗАЛИВНИЙ «ЯЗЫК» З ПРОТУХЛОЮ «ЛАПШОЮ»... (ХРОНІКИ ХУТОРА «МОЗАМБІК»)

Щось несамовите коїться у природі. Китай заливають по-вені. На Прикарпатті розгулялася чупакабра. А на хуторі «Мозамбік», що в центрі джунглів Європи, — «зламався Литвин»...

Воно, здавалося б, який стосунок має голова найверховнішого «общака» до громадськості «Мозамбіка»? А прямий-прямісінький.

Як авторитетно констатував якомсь «златоуст» М. Азаров: «Мы (тобто влада — Є. Д.) — найманцы. Они (тобто народ — Є. Д.) — нас найняли ...» Не уточнював, правда, Микола Янович, який народ найняв їх. Тобто, чий вони найманці. Але громадськість хутора «Мозамбік», що, як частина народу України, також, у якійсь мірі — «джерело влади», її носій.

Тому й переживає за кожного найманця.

То ж коли політичні облюдки взялися готувати голодному народу старе жлободенне блюдо — «Заливний «язык» з протухлою «лапшою», пан Литвин із «общака» героїчно втік... (До уваги прокурорів, правопохоронців та інших «найманців народу». «Общак» Верховну Раду називають самі депутати. А їм видніше, якого органу вони члени.)

Потім інтерв'юю пан Литвин публічно героїчно заявляв, що ніколи не підпише «антизаконний закон». Публічно і героїчно звинуватив «зłodіючого» Адам, що «протягнув» це «блюдо». Та героїчно і публічно подав у відставку.

— Оце справжній народний герой! — визнав Ваня Молдаван.

Його підтримали Вітя Царапкін та Ізя Чачкес. І запропонували вулицю Клари Цеткін на хуторі «Мозамбік» переіменувати на вулицю Литвина...

І тут, як грім з ясного неба: «Герой зламався. Незаконний закон п і д п и с а в ... »

Поповзли джунглями Європи припущення. Одні казали: «Наймит — є наймит. Перенайнявся...»

Інші заперечували: «Каким он был — таким остался»...

Треті ж припускали, що перелякався а н а ф е м и я. Яку на нього міг накласти «Собіратель єдиної Русі», що саме за черговою даниною прибув до України.

Сказати чесно, поспільство хутора «Мозамбік» не даремно розхвилювалося. Головний «найманець» з верховного «общака» підсунув вепра ще й найголовнішому «найманцеві» в Україні. На тверезий розсуд якого так сподівалися розумні люди.

Як заявила радник найвищого Г. Герман, достроково перейшовши на «общепонятный»: «Я не знаю, каким будет его решение. Хотя то, что Литвин легитимизировал этот закон, практически отнимает от Президента основной козырь»...

Бідні «картярі». Один з-під одного цуплять «козирі»...

І... На жаль... Таки «отняло»... Не лише «основной козырь», а й здоровий глузд. Спочатку політичну чупакабру, себто щось мутоване, витворили, пустили у світ, а тепер будуть у д о с к о н а л ю в а т и — виривати зуби, надрубувати кігті. Аби не так травмувати суспільство...

І основне: найунікальнішому «лінгвістові» епохи М Я. Азарову доручатимуть піднімати престиж української мови... Не інакше, як до його, Азарівського, рівня... А «основному джерелу влади» — народові практично довести, що ситуація у суспільстві «стабільна, як ніколи».

Російськомовній частині підсунули «заливний язик з протухлою локшиною», україномовну — годуватимуть «об'їдками» з «наймитського» столу...

Правда, Микола Янович щось передчуває, бо заявив:

«У наших людей ще дуже багато терпіння. Здавалося б, воно мало давно закінчитися, а вони ще терплять...» Може вичитав народне прислів'я: «Є терпець, а є терпцю кінець»... А може сам вираховував, що «... воно мало давно закінчитися...»

«ВЗДОХИ ХВОРОЇ ЯВДОХИ?»

А ЧИ НЕДОЛАМАЛИ ХРЕБТИ, ТО СПІШАТЬ ЛАМАТИ ДУШІ?

(Памфлет)

Якось Лех Валенса сказав: «Польські комуністи, як редиски: зверху червоні, а всередині — білі...»

Комуністи, які йменують себе українськими, зверху — ніби червоні, а всередині... г н и л і... Заражені бацилою «прогнившого капіталізму». Особливо ті, що придепутатилися у Верховній Раді. Що обжилися в регіональних окопах «Єдиної Росії». І, якщо користуватися термінологією златоуста про «кровосісів», «сісяють» кров, піт і з російського народу і, звичайно ж, з українського. Кровопивці-інтернаціоналісти. У московитського імпершівінізму відробляють Іудин гріш, в Україні виконують роль п'ятої колони... Українському народові обіцяють «соціальний захист» (пригадайте: «Высшая мера социальной защиты — расстрел»), російському народові обіцяють повернути «молодшого брата» в «единое пространство»... (Йому так потрібен той «молодший», як нам потрібен «старший»)... Але працюють язиками. Як завжди... Обросли жирком, погладшали, понаїдали гузиці, що не зовсім вписуються у парламентські сидіння. Нагуляли статки, повлаштували нащадків у «діри дикого Заходу». А, щоб їх із тих сидінь не повикурювали, свій «електорат» звично лякають «націоналістами», «бандерівцями» «неофашистами» і, як досвідчені провокатори — постійно провокують народ. То ставлять пам'ятники катам, які народ гнітили й вимордовували. То символами тоталітаризму прагнуть витіснити державні символи. Це, аби приглушити людську пам'ять. Аби не пригадали їм, скільки лих

накоїли вони упродовж всього «розквіту епохи соціалізму з «человеческим лицом»...

Регіональні — «тузи», які наймали цих «шестьорок» в коаліційний підряд, сприймають їхню демагогію, як звичне. Бо й самі часто вдаються до демагогії (одна школа). Розхристана опозиція час-від-часу щось заперечить. «Тушки» смирно сопуть у дві дірки, аби не загострювати стосунків, не викликати вогню на себе. Словом, всі дивляться на цю, явно ворожу незалежній самостійній соборній Україні камарилью, слухають її провокативну тріпологию і пропускають повз вуха. Одні кажуть, мовляв, це «останні вздохи хворої Явдохи»... Інші кивають на демократію ... Ще інші закликають до толерантності, бо, мовляв до Європи хилимося... А ще інші— ту «Явдоху» інтенсивно підліковують, підгодовують, підтримують і спрямовують на «бойові подвиги»...

Дивує? У парламенті незалежної держави відкрито діє фракція ворожа цій державі. Вона — у пропрезидентській та проурядовій коаліції. Проте символів, визначених Конституцією, не визнає й не носить. Нагло заявляє про своє прагнення змінити статус незалежності на повернення до московської петлі. Провокує закони, які розколюють суспільство. Категорично виступає проти примирення ветеранів. Сіє розлад між людьми. Перекручує історію... І бреше, бреше, бреше...

То, може, Президент та виконавча влада також, вибачте, говорять неправду? Що розбудовують міцну незалежну Україну? Що все роблять для злагоди у суспільстві? Що прагнуть примирити схід і захід? Що ведуть Україну до цивілізованого світу, до Євросоюзу? Може й вони граються в українську державність, а насправді допомагають припутаним сусідським імпершівіністам «обустроить великую Россию»? . Бо й на їх-

ньому партійному возі — стільки українофобських собачників, шизофренічних «борців за русскоязычну Україну...» а то й, взагалі, «за нову страну»... Без будь-якого натяку на ймення держави...

Зате інтенсивно, нагло, витовкається все українське, національне... Вже й розгорнули наступ на підростаюче покоління — закривають, переформатовують українські школи. Свого часу фашистський гауляйтер Еріх Кох казав, що «... Українським дітям не потрібні школи. Необхідних знань їх навчать господарі»... Нашого часу гауляйтер від освіти Табачник, видно, щось унаслідував від гауляйтера Коха. Складається враження, що з громадянина незалежної України намагаються вичавити українську національну душу... І дуже поспішають зробити це швидше. Чи прагнуть вписатися у термін свого привляддя, а чи хтось підганяє? .

Т о к о м у і ч о м у в українцеві, який проживає у своїй незалежній державі, заважає українська національна душа?

Уперш — «чому»? Тому, що людина без національної душі — це опудало. Робот. Який ляпає своїм механічним язиком, що йому запланують, робить усе, що запрограмують. Робот не має відчуття національної приналежності отже й національної гідності. Опудалу байдуже на чиему городі стояти, що охороняти і кого лякати. Воно — опудало.

У свій час німецький фашизм винищував свідомих українців фізично, молодь вивозив до Німеччини. А у фашистських лабораторіях випробовували хімічні засоби, якими планували частину народу України перетворити на безвольних рабів. Гітлерові потрібна була українська родюча земля, а на ній — раб.

У свій час російський імперський шовінізм, що маскувався під владу народу, свідомих національної гідності

українців робив «врагами народа», розстрілював «без суда и следствия», морив голодом, забивав ними тюрми й концтабори, депортував з рідної землі. Сюди ж, на нашу землю, завозив роботів «русскоязычных», «инородных». Словом, робив селекцію. Знову ж таки завойовувалася українська земля... Бо фашизм — є фашизм. Чи він зі свастикою, чи з серпом і молотом, а чи із... двоглавим орлом...

Йому потрібна чужа земля, а на ній — лише раби...

То ж маємо й відповідь на те, «кому» потрібно, щоб українець у своїй державі став просто роботом, опудалом, бездушною істотою. Себто не мав національної ідентичності, (бо й із паспорта ту «ідентичність» заздалегідь вилучили). Або ж, втративши віру, надію, а з тим і відчуття господаря на цій землі, подався б в інші краї. А тут, його рідну землю, «застолбят» нові герінги, геббельси, кохи та інші припутані собачники...

Але сьогодні — не часи Гітлера. Не — епоха Сталіна, чи соціалізму «з человеческим лицом». Сьогодні наука злетіла у неосяжні висоти. Підлість і підступність набрали вишуканих форм, сатанинської хитрості і глобального цинізму. А вікова практика інтриганства, провокацій, гри на людських долях і долях цілих народів — сягнули безмежжя. Сьогодні проводити масові розстріли, катування по тюрмах, концтаборах, вивозити до Сибіру, чи в будь-які репресивні краї, — не лише «не модно», а й економічно не вигідно. Посилати спецнази головорізів для завоювання тієї, чи іншої «жизненно важной для страны» території — у норми сучасного світового бандитизму також не зовсім вписується. Отже найвигідніша форма завойовництва — нейтралізації свідомих громадян того, чи того народу — розповсюдження бацили с а м о з ' і д а н н я. Звісно, під пильним наглядом, сприянням та дозуванням кремлівських спеців...

То ж не дивуймося, що майже упродовж всього нашого двадцятирічного періоду незалежності, під найінтенсивніший «обстріл» московитського і промосковитського пропагандивного квача підпадають західні області України. Саме та частина нашої землі, де навіть найскаженішому московитському шовінізмові не вдалося витравити націоальну душу українця. Біда галичанина, подоляка, буковинця, волиняка, гуцула у тому, що на його землю і на його спину часто наскакували нові «визволителі». Щастя — що вони довго не затримувалися. Спину пригнути встигали. А до глибин душі докопатися не вдавалося. І вона, слава Богу, залишалася живою, національною, українською. Не випадково саме тут народилася УПА, саме ця частина України повсталала проти найжорстокіших катів українського народу — Гітлера і Сталіна.

Не випадково саме у цих, західних областях України, сьогодні навіть простий люд трохи більше має почуття власної гідності, ніж там, де ту гідність притлумлювали століттями. Де українець на своїй землі соромиться свого українства, своєї мови, історії.

Отже... Не випадковий найінтенсивніший наступ новомутованого московитського фашизму і його наймитів в Україні саме на ці терени, на цих людей. Не випадкове спотворення їхньої боротьби за незалежність, паплюження героїв цієї боротьби, фальсифікація української історії взагалі і галицької зокрема. Предок цього фашизму свого часу вишколював герінгів, геббельсів, кальтенбрунерів, будував для них літаки і робив снаряди, винаходив газові камери і виробляв для них газу, вчив, як будувати концтабори і мордувати людей, проводив спільні навчання і спільні паради есесівської та енкаведистської шушвалі.

Його нащадок, що виплотився на смітниках затхлих комуно-кадебістських акваріумів, намагається отруювати людей смородом власного розпаду.

Тим, хто звук засинати під інтенсивний гавкіт собак, раджу слухати «Голос России». « «Международное русское радио. « Воно патетично й закликає:»Мы хотим, чтобы нас люди слушали, слышали и понимали ВЕЛИКУЮ ДЕРЖАВУ. «І хваляться, що «вещают на 156 стран, на 38 языках мира»...

То оті «вещателі» створюють таку дзявкотню навколо України... Й особливо навколо її західних областей, зокрема Львова. Що їхню «вилікую державу» ніяк «понять» не можна. Особливо, коли вони натякають на «братский союз». Якщо хтось із тих «156 стран» слухає наших «братишек», то уявляє Україну ямою «оголтелого націоналізма», «дикого фашизма», і «отпетой ксенофобии»... А місцями той український народ — взагалі недорозвинений. Виявляється галичани — «... Люди, которые, практически и украинского языка не знают У них — ламанный язык», — це якийсь професор Радожській, доктор наук, директор інституту міжнародного співробітництва. Слухаєш оте «ламаніє» й хочеться сказати:»Відламало б тобі, чоловіче, дітородного «язика». Аби ти не пускав на світ собі подібних нащадків. Бо коли ти «вчений», або по «недопоміганію, либо из подлой вшивости» брешеш, то чого можна чекати від простого Вані з —під Рязані. Яке співробітництво буде між простими людьми, коли директор інституту міжнародного співробітництва безвідповідально ляпає, що російську мову в Україні не роблять другою державною, бо «... начиная с первого Президента Украины в украинских средствах массовой информации и в руководителях информационных структур, в основном находятся так называемые галичане... Они придут-

мывают то запрет кинофильмов на русском языке, то запрет нашей прессы...»

Ну про «запреты» говорити не будемо. Вже так «назапрещали» російську пресу, що української в кіосках зі свічкою не знайдеш. Якщо навіть у Львові, за свідченням того ж таки «міжнародного Соломона», 52 відсотки читають російську, то що казати про Луганськ, чи ту, очумлену костусевими, Одесу... А щодо окупації ЗМІ «так называемыми галичанами», то чиста правда. Ось «так называемый галичанин» Ренат Ахметов утримує телеканали, газети... «Так называемый галичанин» Віктор Пінчук свою чималеньку долю має у цій царині... Не кажу вже про власників, чи співвласників таких «прогалицьких» газет, як «2000», «Комсомольская правда» (в Україні), «Известия» (в Україні)... Що там вже говорити про «Бульвар» «так называемого галичанина» Гордона... Чи «окупацію» ним «українського» телебачення... Вже прислів'я гуляє: «На який канал перемкнеш — Гордона знайдеш». І то не самого. А обов'язково з якимось «так называемым галичанином» глаголить. І виключно на «ламанном галицком языке»... Іще ледь не забув «корінного галичанина» — Голуба, що газету «Комуніст» окупував...

Та найгірше, що «огаличанюють» підростаюче покоління. Хвалений московським професором — іберменшом борець за російську мову в Україні, як другу державну, Д. Табачник, який також видає себе за іберменша, на думку Вані Молдавана, — галицький шпигун. Бо навіть дитячий журнал «Щедрик-ведрик», рекомендований міністерством до читання у школах, зациклюється на галичанах. При тому замість одверто сказати дітям, що це, мовляв, вороги українського народу: «бендеровцы», «пещерные националисты», «пособники фашизма», журнальчик показує їх просто, як унтерменшів. Таких собі непов-

ноцінних мужичків-простачків. Які своїм інтелектом можуть сягнути лише рівня ресторанного клерка...

Та... зупинимось. Бо якщо перераховувати все «окуповане» галичанами, сторінок цієї газети не вистачить. Повернемося до головних борців за щастя «трудового народу» і «возродження ССРСР» — так званих «українських комуністів»... Правда, за марксистською ідеологією, у них національність не визначена. Як у гермофродита — стать. Вони, як колорадські жуки — на чий картоплі пасуться, до того города й признаються.

Так ото комуністи черговий раз «виповзли з окопів». До речі за свідченням Віті Царапкіна комуністи «виповзають з окопів» лише у двох випадках: тоді, коли перед окопами — якийсь «трофей», або ж, коли «в окопах» вже надто напсують повітря. Але далі вони не йдуть. На «ворожі амбразури» кидають ветеранів війни. Мовляв, вам не звикати на амбразурах помирати. А ми й спеціальний цвинтар для вас організуємо. Суто ветеранський... І «под красным знаменем» поховаєм...

Рядовий Червоної Армії Терентій Горовий, який чудом уцілів в лихолітті війни, від командування удостоївся медалі «За отвагу», а від комуністичної партії — червоної зірки, вирізаної із консервної банки й прибитої на стовпці біля брами, сказав:

— Своє місце на тому цвинтарі я відступаю його ініціаторам... Ще й на червоний прапор зі старою скинемося... І ту бляшанку, що біля воріт, зніму й почеплю їм на стовпця надгробного ...

До речі, з приводу так званого «знамени победы». Вивішування якого поруч з державним прапором України Конституційний суд визнав не конституційним. Головний «петушок» так званих «українських комуністів» Сімошенко інтерв'ю тому ж таки «Голосу Росии» давав. А брали

інтерв'ю якийсь Максим та Надежда. І Максима і Надежду дуже хвилювали ситуації у Львові 9-го травня та 22 червня. А також рішення Конституційного суду з приводу «знамені победы». А також, що «вандали» на «вічному вогні» яєчно смажили...

Ну з приводу Львова інтерв'юваний осудив націоналістів, які там «при владі», зазначив, що вся Україна перебуває «под влиянием идеологии националистов»...

«Вандалів» назвав «придурками», яких виховали за роки незалежності... Тут, очевидно, в інтерв'юваного раптом вибило пам'ять. Бо не міг же він не знати, що «придурками» й вандалами виховувала молодь комуністична система. Скільки то церков зруйновано нею, цвинтарів розкидано, надмогильних пам'ятників побито... Зруште із місця будь-яку статую в Україні «вождя мирового пролетариата» і побачте, що стоїть вона на чийось надгробках. Вандалізм починався тоді, коли почали ламати хрести і душі... Тепер же так звані «українські комуністи» хочуть і від цього відхреститися...

Ну а з приводу рішення Конституційного суду інтерв'юваний сказав чітко:

— Мы на съезде нашей партии приняли решение: в каждое село направит список предателей украинского народа, которые находятся в мантии конституционного суда. Чтобы в каждом селе знали, что это и кто это... По этому я от имени украинского народа прошу извинения перед нашими братьями — русскими, белорусами за то преступление, которое, к сожалению, совершили, не отражая воли украинского народа, судьи Конституционного суда...

Такого вироку суддям Конституційного суду, видно, навіть Максим з «Голосу Росии» не чекав. Бо не то вдячний був інтерв'юваному, не то застерігав його:

— Петр Николаевич, это о ч е н ь в а ж н ы е слова... Спасибо вам, что вы помогаете людям знать имена предателей. Это очень важно...

Слова — це, дійсно, дуже важливі. Юридичний експерт хутора «Мозамбік» Ізя Чачкес прокоментував їх так:

— Не розумію, яке відношення має Петро Сімоненко до українського народу, що від його імені «просить вибачення»? Думаю, було б логічніше, якби він попросив вибачення від імені В. Путіна за образу ним українського народу... Що ж до «вироку» винесеного П. Сімоненком членам Конституційного суду. Якщо суб'єкт уявив себе Гітлером, або Сталіним і вирішив, що має право одноосібно судити — це означає, що фашизм в Україні таки діє. Отже на це варто б звернути увагу криміналістів. Якщо ж криміналісти доведуть, що суб'єкт — недоторканий, або, кажучи «общепонятною», — «невменяемый», треба, щоб зайнялися психіатри. Людина ж — усе таки публічна... По селах щось там розсилає. Не приведи, Господи, нової пошесті...

Ізя Чачкес має рацію. Бо «суб'єкт» в тому ж таки інтерв'ю ще й «наїхав» на державний прапор, з батальйону «Нахтігаль» зробив дивізію і «нарізав» язиком такого:

— Под этим жовтоблакитным прапором 30 июня сорок первого года встречали хлебом-солью немцев. И в первую же ночь дивизия «Нахтигаль» по сути дела 9 тысяч интеллигенции вырезала за одну ночь во Львове...

Отак ріжуть язиками вишколені провокатори й брехуни. Можна було б списати на їхні ідеологічні вивихи — мовляв, «чим горнець накіпів. тим і смердіти буде»... Але ж сморід розноситься не лише в Україні... І на нього є «генеральний замовник»...

Якось з того таки «Голосу Росии» почувся голос чиновного «русского патриота»: «Мы не должны потерять

Украину со своей орбиты. Потеря Украины — это крах для России»...

Отже робиться усе, аби не дати Україні зійти з російської орбіти. Як за статутом езуїтів: «Мета виправдовує засоби»...

Засіб перший. Дії спрямовані на зовнішній світ. Перед світом цивілізованим показати, що українці — вічні колабораціоністи, прислужники фашизму, бандити, бездушні катюги, невмілі господарі, непевні й безвідповідальні чиновники, і, взагалі — не народ, а зброд, якому нема ні віри, ні поваги...

Пригадайте, як тільки Україна заговорила про членство у Євросоюзі, а його чиновники проявили інтерес до України, Владімір Путін подався до Німеччини. Відвідав те місто, у якому він служив кагебістом, чогось за щось мер цього міста нагородив його якимсь орденом. Й одразу після цього німецька феміда підняла справу «карателя Дем'янюка». Мовляв, з'явилися додаткові документи. Нібито він п р и ч е т н и й до вбивства 28 тисяч людей. Уявляєте — сторож концтабору»?..

За такою ж формулою самого Путіна можна звинуватити, що він п р и ч е т н и й

до знищення чекістами сотень тисяч невинних людей. Адже «Вчорашніх чекістов не бывает...» То ж не буває й вчорашніх злочинців.

Але... судили не Дем'янюка. Судили Україну. До речі, Дем'янюка й не засудили...

Потім пригадайте газовий сморід навколо нашої держави... Який і до сьогодні, як каже Клавка з хутора «Мозамбік», «воня». Бо оті сьогоднішні судилищні шоу, на погляд громадськості, також мають режисера в сусідському «театрі ляльок»...

Ну, а при нинішній «крупній» демократії, де, як я вже колись писав, влада завойовується гречкою, а утримується пшонкою, «ксенофобів», «неофашистів», «антисемітів» у національно-свідомому українському середовищі можна назбирати, як грибів після дощу. Кожна нова влада хоче довести, що вона «сильна, як ніколи». Бо довести, що вона, як ніколи, розумна, набагато важче.

Тепер засіб другий. Спрямований на внутрішню дестабілізацію.

Зіштовхнути схід із заходом, партію з партією, політика з політиком, людину з людиною. Використавши мовні, конфесійні, світоглядні відмінності. Скориставшись брехливою так званою контрпропагандою, яка десятками років ліпилася в кабінетах спецслужб. Скориставшись наївністю й необізнаністю простолюдина. Нагло оббріхувати все, що має український національний відтінок. Провокувати конфлікти між молоддю і ветеранами. «Розкрити злочини» націоналістів, УПА. Знаходити «свідків»... Словом, робити усе, аби молодь, вже народжену у незалежній Україні, зробити ворожою самій ідеї українства, відштовхнути її від української мови, історії.

А старше покоління, одурманене ще в ті часи комуністичною пропагандою, остаточно налаштувати на непримирнену ворожість до української держави... Не дивно, що до цієї акції залучається й багато пошуків із Московського православ'я.

Мета? Довести Україну до того, щоб поділити її на частини. Спочатку зробити її федеративною. А тоді «суб'єкти федерації» будуть поступово «изъявлять желание присоединиться к России»... Як це зараз у Придністров'ї, Абхазії, Південній Осетії... А ще, не менш важливе, «продадуть» свої підприємства, землю російським товстосумам. Якщо вони ще до того їх не приватизують...

На жаль, це не авторська фантазія, а відкриті заяви ватажків так званої «Родини» та інших, за своєю суттю, російсько-фашистських організацій в Україні ... Та й пригадайте сумнозвісний Северодонецький ПІСУАР. Пісуарили тоді там ті ж самі «герої», що сьогодні при владі. І апетит нашого північного сусіда на чужі пісуари не зменшився...

Днями дивився я по телевізору засідання гуманітарної ради при Президентові.

Виступав там М. О. Шульга. Колишній працівник відділу пропаганди ЦК КПУ. Тепер — доктор наук, філософ. «До цього часу, — зауважив він, — у міжконфесійних стосунках вкрай небезпечні є намагання деяких політиків, а й декотрих представників письменницького цеху, що претендують на роль духовних батьків нації, поділити на свій смак наших громадян на сорти — правильних і неправильних, патріотів і безбатченків. Всіх, хто не розділяє їхніх цінностей і уявлень, вони записують у вороги. Відтворюють культуру війни. А нам треба впроваджувати культуру миру. Можливо й нам слід ввести в законодавство про злочини на ґрунті ненависті, як це зроблено в ряді країн Західної Європи...»

Я також належу до письменницького цеху. Правда, на роль «батька нації» не претендую. Я горджуся, що є с и н о м своєї нації, а не, вибачте, сучим сином. Але, шановний пане-товаришу професор. Ота фраза: «Всіх, хто не розділяє їхніх цінностей і уявлень, вони записують у вороги» стосується суто вашої, комуністичної партії. Скільки тих, що «не поділяли», вона, за час свого існування, знищила фізично? Я також за те, щоб «духовно— культурні питання не вирішувати за формулою «або-або», а за формулою «і-і». І за «культуру миру»... Але знаю залізне правило: «Не може жити в одному приміщенні той, хто їсть, і той, кого їдять. « Хто кого хоче з'їсти, Ви не гірше за мене,

знаєте... Та й згадайте, чий це лозунг : «Железної рукою загоним человечество в социализм!» ? Лозунг націоналістів: «Воля народам! Воля — людині!...»

Я за те, щоб у моїй вільній Україні вільно співіснували і націоналісти, і комуністи. Але, щоб націоналісти були — українськими націоналістами, а комуністи — українськими комуністами. А не чужим пришийкобиліхвостієм... Щоб дбали про зміцнення с в о є ї держави, добробут народу, шанували рідну землю, мову, плекали культуру, знали і вчили дітей своєї правдивої історії ... Як колишній працівник ЦК, як учений, ту історію, яку так активно наказують «не переписувать» Путін із Медведєвим, Ви добре знаєте. Ратують за збереження цієї історії і Ваші однопартійці. Впевнений, що знаєте й те, як вона «історически слагалася».

Я додам до неї лише кілька епізодів.

У шістдесяті роки, минулого, звісно, століття, у Миколаєві Львівської області відкривали погруддя секретареві райкому комсомолу Мирославі Швед. На постаменті було написано, що вона у п'ятдесятих роках «загинула від рук українських буржуазних націоналістів»... Це — «історія», писана компартією і кадебістами... Яку закликають «не переписувать»...

А ось правда. Мирослава Швед — третій секретар Миколаївського райкому комсомолу прекрасно співала. Керувала хором. Організовувала вечори української пісні. Це звісно багатьом «визволителям» не дуже подобалося. І ось одного вечора, коли вона зі своїм хором виступала в селищі Роздол, за куліси зайшов начальник пошти комуніст Микола Багнет. Демонстративно, прилюдно почав до Мирослави приставати. А коли та його відштовхнула, дістав наган і вистрелив їй у груди...

Багнета потім «судили». Дали йому аж... два роки. Але... потайки звільнили й відпустили у рідне місто Харків.

Про це розповіли мені жителі Миколаєва. А потім я знайшов підтвердження цієї розповіді документами суду. Що зберігалися «чогось» в архіві Львівського КДБ.

Ваші однопартійці, а особливо вождик організації, часто, аж захлинаючись, «осуджують зверства оуновцев»... Чуже під лісом завжди краще помічається, ніж своє під носом. Правда, воно часто буває викривлене, недобачене, а то й хворою уявою, (чи потребою) дофантазоване. Те, чи інше явище подається не з позиції історичної правдивості, а з суто партійної доцільності.

Та війна — є війна. Червоні партизани також страчували фашистських прислужників, «стукачів», зрадників. І це інтерпретувалося, як героїзм і подвиг.

Коли ж воїни УПА ліквідували агентів МГБ, донощиків, або провокаторів, катів, які чинили звірства, — це, виявляється, «звірства»...

Як і в кожній війні, були жертви й невинні...

Такою жертвою став і мій однофамілець із села Плхів Березанського району Григорій Дудар. Колишній усусус, він активно допомагав повстанцям. Проте був звинувачений у зраді і ліквідований. Через пару місяців вищий провід СБ вибачився перед родиною і реабілітував Григорія Дударя. Який загинув внаслідок провокативних дій МГБ. Після цього дружина Григорія дозволила спорудити на їхньому обійсті криївку. А вісімнадцятилітня донька Стефанія стала повстанською зв'язковою.

Завдяки їй вже напочатку незалежності було віднайдено архіви служби безпеки підпілля. Відкрито правду.

Розповім іще про одну жертву. Жертву самої провокативної машини. Яка також списана на «звірства бандерівців»... Факти наводжу з протоколу допиту службою безпеки ОУН Михайла Йосиповича Довгого. (Нар. 1926 р.

в с. Дичках Рогатинського р-ну Станіславської (тепер Івано-Франківської області) .

У 1943 р. пішов у дивізію «Галичина». У 1945 р. разом з дивізійниками, що опинилися в Німеччині, був полонений радянськими військами. Почав співпрацювати зі спецслужбами. Доносив на своїх. Для більшої довіри серед своїх, служби влаштували йому «втечу» в американську зону. Потім «втечу» із зони. Тоді «відпустили» додому, в Україну. У розпорядження Станіславського облуправління МГБ.

«...Коли я прибув до області і позвітував начальникові МГБ про свою агентурну роботу в американській зоні... він зацікавився мною, як надійним робітником, і повідомив про мене в Київ. Звідти приїхав генерал Сверцов. Він докладно пояснив, як я маю працювати, кого і де висліджувати, кому доносити. А основне — старатися потрапити в підпілля.

— Коли б не хотіли тебе прийняти до себе, — казав Сверцов, — ти старайся виконувати все, що вони скажуть. Коли б хотіли, щоб ти вбив когось з наших, можеш вбити навіть 50 наших бійців і 10 офіцерів — тоді напевно тебе приймуть. Принеси їм зброю, якщо захочуть...»

Словом дали Довгому стукацьку кличку «Сорока». І він почав «працювати». Доносив безпосередньо начальникові Рогатинського райвідділу МГБ капітану Аносову. Від області ним опікувався майор Бугаєв.

«...У зв'язку з моїми доносами в с. Дичках, люди почали мене підозрювати, що в мене з'явилися чималі гроші. І мені тяжко було зреалізувати плян — пропхатися в партизанку. Така нагода трапилася щойно тоді, коли Тарас і провідник Юрій запропонували мені виконати атентат на Валка. Хоча вони мені не говорили, що по атентаті заберуть у підпілля, але я постановив використати цю нагоду... Одначе я вважав, що Валок є замала фігура, щоб

атентатом на нього виробити собі довір'я у підпільників. Тому я постановив вбити когось з большевицьких достойників. Але, щоб когось з них вбити, я мусів мати дозвіл...»

Для того Довгий — «Сорока» зустрічається з начальником облуправління МГБ.

«...Я сказав начальникові, що кілька днів тому Влодко Третяк пов'язав мене з двома партизанами... вони мені дали наган «Радом» і доручили вбити когось з районного начальства. Він сказав, що можна, але шкода. Після того сказав мені вийти до другої кімнати, покликав майора Бугаєва і щось довго з ним говорив. Тоді покликав мене. Сказав, що не вільно застрілити таких начальників: Бугаєва, Козюберду (перший секретар партії), Решетилова (голова райвиконкому), Громового (опер. МГБ). Всіх інших можна... Коли я спитав, чи можна вбити Аносова, він сказав, що так. І зазначив, щоб по виконанні атентату, я негайно зголосився до нього...

Після того я постановив собі вбити Аносова і Валка. Валка, бо доручили партизани, а Аносова, щоб здобути довір'я і пропхатися в підпілля...

...В неділю вечором побачив, що Валок пішов зі своєю жінкою до кіна. Пішов додому. Взяв наган, повернувся до парку, сів на лавку. Аносов і Колебаєв йшли зі своїми жінками до кіна. Аносов підійшов до мене і спитав: «Чого ти шляєшся?» Побачив, що моя кишеня віддута, спитав, що там. Я вдарив його кулаком по голові, дістав з кишені наган і направив на нього. Він скричав: «Не нада! Не нада!» Я вистрелив йому у живіт, він почав тікати. І я вистрелив у нього ще два рази...»

Словом «Мішка» за дозволом вищого начальника убив нижчого начальника, а ще стрибка Капралю і «двох якихось лейтенантів»...

Коли через пару днів зустрівся з вищим, той сказав:

«Мішка, я покликав тебе для того, щоб повчити: за смерть начальника МГБ ти маєш дістатися в підпілля і викрити організацію в цілому Рогатинському районі...»

При тому сказав, що коли б потрапив в руки СБ, ні в якому разі не маю признатися в своїй агентурній роботі. І найголовніше, навіть під тортурами не сказати, що вбити Аносова дозволили мені вищі чини МГБ...»

«Мішка» у підпілля потрапив. Служив в особистій охороні провідника Андрія, викривав підпільників, відробляв Юдин гріш, наробив немало шкоди, поки не знешкодили його...

Не знаю, чи живе зараз дружина колишнього капітана Аносова, чи були у них діти. Але певен, що правди про його загибель ніхто не знає... Як і не знають правди багато-пребагато родин тих, хто за «правдою» комуністів загинув «від рук українських буржуазних націоналістів»...

Коли я працював над цим матеріалом, по радію передавали засідання Верховної Ради. Обговорювали постанову про вшанування 70-ліття трагедії у Бабиному Яру.

Проект представляла секретар комітету ВР з питань культури і духовності Вікторія Дем'янчук. Член фракції комуністів. Думалося, нарешті комуністи, які все життя «боролися за мир» і навіть вирощували голубів миру, вирішили, як Ви казали, Миколо Олександровичу, «відтворити культуру миру». Але з чарівних жіночих вуст полетіли звичні комуністичні брехи і агресія... У звичному руслі комуністичної «істеричної правди».

І ускрес у моїй пам'яті епізод із повісті, розтерзаного чекістами, прекрасного російського письменника Володимира Зазубріна «ЩЕПКИ». Молодий чекіст, вчорашній студент, щодобово розстрілює десятками «буржуазное отродье». І, розстрілюючи свого професора, від нього чує:

«Большевизм — это временное болезненное явление, припадок бешенства, в который впало сейчас большинство русского народа... Твоя болезнь, болезнь всего русского народа, безусловно, излечима и со временем исчезнет бесследно навсегда. Навсегда, ибо в приболевшем организме вырабатывается достаточное количество антивещества»...

На жаль, у багатьох наших громадян ця хвороба ще прогресує... Призводить до сказу, нетерпимості, самоз'ядання і самопоборення... Які дуже вигідні тим, хто хоче вічно тримати Україну на своєму аркані...

Суспільно-політичне видання

Євген Дудар
Іудин гріш

Упорядники серії: Любов Голота, Євген Букет

Підписано до друку 10.10.2012. Формат 84x108/32. Гарнітура Cambria.
Папір офсетний. Обл.-вид. арк. 2,1. Ум.-друк. арк. 1,8.

ТОВ «Видавниче підприємство “Український пріоритет”».
01033, м. Київ, вул. Сакаганського, 43-б. Тел/факс.+380 44 2359683.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції №4107 від 08.07.2011 р.

Видруковано:
ТОВ «Атопол». Київ, б-р. Лепсе, 4.